

ODKAZ SVATÉHO VÁCLAVA PRO KAŽDÉHO Z NÁS

JAK KONKRÉTNĚ NÁSLEDOVAT

„DĚDICE“ ČESKÉ ZEMĚ?

Jak promlouvá svatý Václav do našeho života? Jak konkrétně následovat „dědice“ české země? Asi nepůjdeme s mečem v ruce hájit české území, ani z vlastní vinice nebudeme připravovat nápoj k slavení eucharistie. Jak tedy následovat „dědice“ české země?

DOKUD BRATR BUDE

BRATRU ODPOUŠTĚT...

Na pomoc nám přicházejí slova známé písně z kancionálu: „Nezahyne národ..., dokud bratr bude bratru odpouštět“. Tento Václavův odkaz je velmi konkrétní, pro každého z nás. Nakolik je praktický, natolik je ale těžko uskutečnitelný. Kdo z nás se nepotýkal s tím, že odpuštění „nejde“, že se stále vrací zahořklost a touha oplatit stejnou měrou? Tyto zkušenosti, společné nám všem, vedou k zjištění, že odpuštění je jakési mučednictví! Vždyť vyžaduje sebezapření, úsilí vzdát se nároků na pomstu, ochotu neoplatit druhému zlým. A toto vše je skutečným mučednictvím, i když nekrvavým. Odpuštěním tedy následujeme našeho národního patrona.

ODPUSTIT ZNAMENÁ

VZDÁT SE ZLOBY...

Pokud sv. Václav není jen na piedestalu na náměstí v centru Prahy, ale také na piedestalu v té naší „galerii“ s lidmi ukazujícími perspektivní cestu do budoucnosti, pak nepřeslechněme jeho hlasitou výzvu k odpuštění - odpuštění těm, kteří se v našem národě dopustili velkých přehmatů a poškodili naši celou vlast a třeba i naši vlastní rodinu. (Odpustit však neznamená nechat stranou spravedlnost a právo! Odpustit znamená vzdát se zloby vůči druhému, nepřát mu zlo, ale dobro.)

Odpouštět tak můžeme kromě našich blízkých i například komunistům, některým polistopadovým politikům, nepoctivcům, ale i například nepříjemným sousedům...

ODPUŠTĚNÍ

JE TOU SPRÁVNOU ODPOVĚDÍ.

Odpuštění - projevené nekrvavým mučednickým sebezpřemáháním - je tou správnou odpovědí na křivdy ze strany našich blízkých i spoluobčanů. Jinak by se v naší zemi šířil jed nenávisti, zášti, předsudků a závisti.

Pokud se budeme stále snažit odpouštět, budeme patřit do družiny svatého Václava.